

AZ IDŐK JELEI

IMAHÉT • NOVEMBER 28. – DECEMBER 5.

KÜLDETÉS A REMÉNYSÉG ÜZENETÉVEL

„Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással. Imádkozva egyszersmind értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát... hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, amint nékem szólnom kell. Bölcsen viseljétek magatokat a kívülvalók irányában, a jó alkalmat áron is megváltva! A ti beszédetek mindig kellemes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, hogyan kell kinek-kinek megfelelnetek!”

(Kol 4,2–6)

Kedves Testvéreink!

Ebben az évben november 28. és december 5. között tartjuk imahetünket. A világgözüség által tanulmányozott témát követve a hármás angyali üzenet tartalmát gondoljuk át, és fogalmazzuk meg ezzel kapcsolatos imáinkat. Sajnos az egész világra kiterjedő folyamat és valóság, hogy a hármás üzenet a 19. századi képviseléséhez képest veszített lendületéből, akár a megértés, akár a megélés vonatkozásában. Ez alól mi sem vagyunk kivételek. Ezért foglalmaztuk meg a következő oldalakon olvasható gondolatokat, amelyek kiindulópontjai lehetnek a megbeszélésnek és a közös könyörgésnek. E rövid cikkeket gondolatébresztésnek szántuk, hogy helyet adjunk az imaalkalmakon a saját gondolataitok kifejtésének is.

Lehetőség szerint mindennap gyűljetek egybe közös könyörgésre. Ahol ez a gyülekezeti helyiségben nem megoldható, ott csoportokban, családoknál vegyetek részt az imaheti írások megbeszélésén és a közös imádságban. Ne feledkezzünk meg azokról

sem, akik valamilyen okból nem tudnak eljutni a közös alkalmakra! Hisszük, hogy erre is érvényes Pál apostol felszólítása: „Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással.”

Kérjük Istentől, hogy tegyen alkalmassá bennünket embertársaink hatékonyabb megszólítására, az örökkévaló evangélium jelenkori üzenetének hirdetésére, „nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát”. Ide illik Pál apostol Arkhipushoz küldött üzenete is: „Vigyázz a szolgálatra, amelyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsd!” (Kol 4,17)

Kérjük, hogy erre a hétre készítsétek elő az imaheti felajánlásaitokat is, amelyek épülő gyülekezeteink számára jelentenek anyagi segítséget. Amint tudjátok, Pestszentlőrincen új gyülekezet alakul, az ingatlant a közösség megvásárolta, jelenleg folyik a felújítás, átalakítás. Itt kap helyet a könyvkiadónk raktára is. Számításaink szerint 6 millió forintot kell még ráköltönnünk. Imaheti adományainkból szeret-

ISTEN SZOLGÁLATBA ÁLLÍTOTT EGY NÉPET	2	AZ ADVENTÜZENET SZÍVE:	
AZ EGÉSZ VILÁGHOZ KÜLDETTÜNK	3	A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS	10
MIÉRT JÓ HÍR AZ ÍTÉLET?	5	ISTEN JELLEMÉNEK KINYILATKOZTATÁSA	
„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NEKI ADJATOK DICSŐSÉGET...”	6	A MARADÉK EGYHÁZBAN	12
A MÁSODIK ANGYAL ÜZENETÉNEK KÉPVISELETE	8	ELLEN G. WHITE: HAZAFELE TARTUNK	13
		IMAHETI FELOLVASÁSOK GYERMEKEKNEK	15

nénk továbbá támogatni a miskolci gyülekezetbővítést, újjáépítést is. Kérjük a gyülekezetek pénztárosaikat, hogy az imaheti adományt kezeljék elkülönítve, hogy a rendeltetési helyére jusson. A tavalyi imahét adományaiból (3 564 285 forint) létrehozott, Ellen White műveinek kiadására szánt alap felhasználása megkezdődött. Rövidesen megjelenik az első kiadvány, a *Krisztus példázatai. Az Idők Jelei* folyóiratban

részletesen beszámolunk majd az adományok felhasználásáról.

Szívből kívánjuk, hogy az imahét erősítse meg a gyülekezeti közösségeinket, és segítsen hozzá bennünket a hármasszöveg üzenet jobb megértéséhez, befogadásához és hirdetéséhez.

Hites Gábor, Makra Jenő

Budapest, 2009. november 8.

NOVEMBER 28., SZOMBAT

Isten szolgálatba állított egy népet

Megváltónk Noé és Lót napjaihoz hasonlítja a mi korunkat, az emberi történelemnek azt az időszakát, amely megelőzi dicsőséges eljövételét (Lk 17,20–33). Összegezzük röviden a leírás és más bibliai kijelentések segítségével, milyen körülmények között kell teljesítenünk mennyei küldetésünket! A teljesség igénye nélkül felsorolok néhány fontos megállapítást az igéből:

- Ebben a korban is kevesen lesznek, akikben ott él a mennyi törvénye, akik nem a földi életre rendezkednek be, akik élő reménységgel várják Isten országának eljövételét (Lk 17,20–21).

- A föld hemzseg a hamis Krisztusoktól és a hamis tanításoktól (Lk 17,22–23).

- Isten megszólítja az embereket az evangélium üzenetével, de a többség csak a földi szükségleteivel, élvezeteivel törődik. Kevesen veszik komolyan a Jézus közeli visszajövetelére való felkészülés sürgetését (Lk 17,26–27).

- A pusztulásba rohanó világot Isten az „igazság hirdetője” (2Pt 2,5) által figyelmezteti, kéri. Olyan emberek által kínálja és hitelesíti számukra a reménység üzenetét, akiket a „hitből való igazság örököseinek” nevez (Zsid 11,7).

- Az erkölcsi állapotok a mélyre süllyednek, a gonoszság, az „égbekiáltó” (1Móz 18,21) bűnök törvényerőre emelkednek (1Móz 19,7–9).

- Az anyagi jólét és a gondtalan békesség kevélységet és felfuvalkodottságot szül, kizsákmányolja a szegényeket és szűkölködőket (Ezék 16,49–50). Az egész világ megéri Isten ítéletére.

- Az egyének életét vagy a földi javakhoz és élvezetekhez való ragaszkodás, vagy az Isten ígéje által

felkínált mennyei reménység irányítja. Nincs középút, nincs „is-is”, csak „vagy-vagy” van (Lk 17,32–33).

Különös jelentőségű, különös felelősséget jelent egy ilyen korban közvetlenül Istentől venni át a megbízást a világ, embertársaink figyelmeztetésére. „Kelj fel, állj lábaidra, mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgálóvá és biznysággá rendeljelek azokban, amiket láttál, és amikre nézve meg fogok néked jelenni!” (Ap csel 26,16) Az adventváró nép megbízólevelét a végidő-prófeciák mentén Jelenések 10. fejezetében találjuk. A csalódás letaglózta a Krisztus-várókat, de Isten felszólítja őket: keljenek fel, mert küldetésük van a világ felé. Olyan küldetés, amelyben a tiszta és teljes evangéliumot hiteles embereknek kell képviselniük minden ágazat, nyelv, nép, gazdag és szegény, szolga és szabad, művelt és műveletlen előtt. A reménység üzenetével kell megszólítani őket. Nem emberi bölcsesség hitető beszéde, hanem Isten ereje jelenik meg azok életében és szolgálatában, akiket Isten ebben a korban a reménység üzenetével a világba küld. Nem retorika (ékesszólás) és filozófia az üzenetük, hanem bibliai értelemben vett tanúk, biznyságtévők. Erőtlenység, félelem, alkalmatlanságérzet ruháztatik fel Isten erejével (1Kor 2,1–5). Fontos, hogy lássuk megbízásunk isteni eredetét. Fontos ismerünk a bibliai profeciákat, amelyek az adventváró nép szolgálatba állítását jelentik ki. Azonban ha az ismeret nem társul alázattal és a mennyei hívásra adott engedelmes válasszal, ugyanúgy megjelenik a kevélység és felfuvalkodottság, a földi javakhoz való helytelen viszonyulás ellentmondásossága az adventisták között, mint Noé vagy Lót napjaiban, és abban a környezetben, amelyben élünk.

Napjaink ökumenikus törekvései és mozgalmi az sugallják, hogy a kereszténység nagy családjában az adventizmus is megtúrt családtag lehet. Ha nem az igazság kizárólagos képviselőjének igényével jelenünk meg, ha lélekkalalással nem jelentünk veszélyt a történelmi keresztény egyházakra, akkor ott a helyünk közöttük. Ezt az ajánlatot sokan örömmel fogadják testvéreink körében. Nem veszik észre a nagy család hitetését: „Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem!” (Mt 4,9) Tudunk-e Jézus szavaival válaszolni a leplezett ajánlatokra?: „Eredj el, Sátán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!” Vállaljuk-e az elutasításból származó konfliktushelyzeteket? Megjelenik-e a gyakorlati megigazulás és a „csak néki (Istennek) szolgálj” a hármass angyal üzenet népének az életében? Komoly, megfontolandó kérdések, amelyekre ezen a héten közös könyörgéssel keressük a választ.

Az Isten által szolgálatba állított nép munkáját a Jelenések könyve az ég közepén repülő három angallal szimbolizálta. Fontos látnunk, hogy nem a nép, nem az egyháztagság a jelkép, hanem a végzett munka, amelyet János apostol látott. A kezdeti nagy lendület után a kapott kinyilatkoztatások birtokában az adventnép eleyháziasodott. A szervezetben, a rendszerben való bizakodás váltotta fel az alázatot és az istenfélelmet. Felsőbbrendűségi érzés vesz birtokába sok adventhívót, amelynek háttérében Jel 3,17 ellentmondásossága áll. Valóban az ég közepén repül

az angyal? Az repül az ég közepén, aminek ott kell lennie? Nem váltotta fel a *sola Scriptura* (egyedül a Szentírás a mérce) szemléletet a „sola Ecclesia” katólikus ideológiája? Ezekre a kérdésekre is keresnünk kell a választ.

A héten napról napra, lépésről lépésre végigtekintjük küldetésünk, evangelizációnk isteni eredetét és mennyei jellegét. Nagyító alá vesszük a hármass angyal üzenet fontosabb megállapításait, amely identitásunk kereteit is meghatározza. Adja az Ur, hogy mindannyian megerősödjünk az Istennel való személyes kapcsolatunkban, az egymással kialakított közösségben és küldetésünk teljesítésében!

Makra Jenő

Megbeszélendő kérdések

1. Hasonlítsunk össze Lk 17,20–33 verseiből néhány kijelentést részletesebben a világ jelenlegi állapotával, és beszéljünk róla!
2. Miért szükséges tisztán látnunk, hogy az adventmozgalmat Isten állította szolgálatba? Elhívását és küldetését bibliai próféciák jelzik?
3. Miért jelent veszélyt küldetésünkre nézve a keresztény egyházak egységtörekvése?
4. Milyen veszélye van a küldetésünkre nézve, ha nem az „egyedül a Szentírás”, hanem az egyházhoz való tartozás gondolata válik mércévé, a közösségi élet és evangelizáció motorjává?

NOVEMBER 29., VASÁRNAP

Az egész világhoz küldettünk

Örök kérdés, hogyan juthat el a mennyei Isten evangéliuma minden emberhez, ha arra gondolunk, hogy a hívő maradék minden korban (a vég idején is) elenyésző számú a teljes emberiséghez viszonyítva. A nagy vacsora példázatának segítségével idézzük fel, mit tanít nekünk erről Jézus Krisztus, hogyan bátorít és készít a valóban emberfeletti küldetésre. Olvassuk el Lukács evangéliuma 14,16–24 verseit!

A történet szerinti gazda szolgájának mindenkire sikerült eljutnia, mindenkire elvitte a vacsorára szóló meghívás üzenetét. A munkájában azonban

tervszerűséget és fokozatosságot láthatunk. Először a hivatalosokhoz küldett, azután a szegényekhez, végül minden emberhez, akivel csak találkozhatott. Ha Jézus példája szerint kívánunk eljárni, szem előtt kell tartanunk a következő alapelveket: Nem azáltal jut el az evangélium a világ minden tájára, hogy felkeredünk és bejárjuk vele a Földet (természetesen lehetnek egyéni elhívások erre vonatkozóan is). Elsődleges kötelességünk a környezetünkben élőkkel tudatni Isten hívó üzenetét, a jelenvaló igazságot. Az egyik legfőbb kérdés: megtettünk és megtesszünk-e minden tőlünk telhető családtagjaink, ro-

konaink, hittestvéreink, más felekezeti ismerőseink, szomszédaink, munkatársaink, barátaink lelki üdvösségéért? Kihasználjuk-e és keressük-e az élet adta természetes, hétköznapi alkalmakat arra, hogy Isten lényét, szeretetét és igazságát, Jézus Krisztust megismerjék és megértsék? Megvan-e bennünk a készség arra, hogy ezt személyválogatás nélkül, nemcsak a szimpatikus, kedves emberekkel tudassuk, hanem azokkal is, akik nem állnak olyan közel a szívünkhöz? Engedelmes szolgálók vagyunk-e, amilyen a történetbeli volt, aki nem a vacsora melegét, étkeit élvezte, várva a felszolgálást, hanem erőfeszítéseket téve ment sokfelé, és rendíthetetlenül kérlete társait, hogy jöjjenek el ők is?

Azok, „akik követik a Bárányt, valahova megy”, nem felejtik el, hogy a gazda küldte a szolgát a vacsorára való meghívással, nem saját ötlettől vezérelve indult, hanem akkor, amikor ura parancsa elhangzott, és oda ment, ahová küldték. Ezért biztos volt abban, hogy helyesen cselekszik, ura és a maga öröme, s ez bátorságot és kitartást adott neki akkor is, amikor sorozatos visszautasításban volt része. Ha szüntelenül szem előtt tartjuk, hogy nem a saját „vacsoránkra” invitálunk vendégeket – ott mi is meghívtuk vagyunk –, hanem Istenünk az, akié az általunk képviselt evangélium, akkor nem keseredünk el olyan könnyen egy-egy rossz tapasztalat, látászólágos eredménytelenség miatt, nem csüggedünk el hamar a negatív, bántó, nemtörődöm viselkedés következtében. Éppen ellenkezőleg: ilyen esetben Krisztus szolgája azon töri a fejét, milyen más lehetőségekkel, milyen egyéb utakon lehetne elérni a környezetében lévőket, hiszen látja, hogy még sok hely van a vacsorán.

Mindezek mellett azonban, a példázatbeli szolga nyomán, azokkal kapcsolatban is felelősség van a vállunkon, akikkel az életben találkozunk, és valamilyen formában kiszolgáltatóbbak, elesettebbek, nyomorultabbak nálunk. Őket nevezi a Szentírás szegényeknek, csonkabonkáknak, sántáknak és vakoknak, akiket a szolgának nem hívnia kellett, hanem bevinni a vacsorára. Sokan élnek a jobb, igazabb élet utáni vággyal a szívükben, akiknek valóban elég egy-két szó az élő Istenről, és már lépnek is feléje, mert lelkük előkészített. Szívünkön hordozzuk-e az ilyen emberek sorsát? Számon tartjuk-e egyáltalán az elesetteket, szenvedőket, megkísértetteket a környezetünkben?

Végül pedig, mivel még ezek után is rengeteg hely maradt a vacsorai asztalnál, a gazda azt kérte szolgál-

jától, hogy menjen az utcákra, ki a város határáig, és mindenkit hívjon, „kényszerítsen” szeretetével eljönni a nagy, ingyenes, ünnepi lakomára.

Eljött az idő, amikor Isten üzenetének minden osztály és minden korosztály számára el kell jutnia általunk. Az evangélium meghívását el kell vinni az egész világnak – „minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek” (Jel 14,6). Ehhez a küldetéshez azonban Isten különleges kegyelmét adja segítségül a Szentlélek személyében. Ahogyan kétezer évvel ezelőtt, mennybemenetele előtt mondta Jézus a tanítványainak: „Vesztetek erőt, minekutána a Szent Lélek eljön reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Szamariában, és a földnek mind végső határáig.” (Ap csel 1,8)

E felülről való erő nélkül nem tudunk Jézus tanúi és szolgálói lenni. Azonban ezzel a mennyei ajándékkal felruházva az emberileg lehetetlen küldetés valósággá válik az életünkben. Amint annak idején

az apostolok maroknyi közössége képes volt a Krisztus szabadító, helyettes áldozatáról és feltámadásáról szóló örömhírt elvinni a teljes Római Birodalom területén lakó többmillió népességhez, úgy a vég idején élő, elenyésző számú adventváró képes Krisztus közeli második adventjéről és Isten végső ítéletéről szóló üzenetet eljuttatni minden egyes ember lelkiismeretéhez. Ha Istenünktől vesz-

”
Ha Istenünktől vesszük
a küldetésünket,
és az Ő parancsa szerint
cselekszünk, mi is
ott leszünk a hírvivők
között

parancsa szerint cselekszünk, mi is ott leszünk a hírvivők között, akikről ezt olvashatjuk: „Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett annak dicsőségétől.” (Jel 18,1)

Adja Isten, hogy mindannyian megértsük felelősségünket, és az Ő erejéért imádkozva hűséges szolgálaként vehessünk részt a végső, nagy evangéliumhirdetésben!

Bodolai Zoltán

Megbeszélendő kérdések

1. Milyen hasonlóságokat fedezhetünk fel az apostolok munkálkodása, a Miller-mozgalom és az utolsó evangéliumhirdetés között?
2. Gondoljuk végig, kik azok a környezetünkben, akik felé még elmaradásunk van. Melyek azok a konkrét lépések, amelyeket meg tudunk tervezni és meg is tudunk valósítani, hogy halljanak az evangéliumról?

NOVEMBER 30., HÉTFŐ

Miért jó hír az ítélet?

„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot...: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája...”

(Jel 14,6–7)

Krisztus visszatérését előkészítő üzenet hirdetésé során az ítéletről szóló tanítás az örömhír – „az örökkévaló evangélium” – első ígéretként hangzik. Csak első hallásra tűnik mindez meglepőnek, hiszen ha jobban meggondoljuk, a Bíró személye, jelleme a garancia arra, hogy ez a hír ne rettegést, hanem reménységet ébresszen bennünk. „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan... Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4,15–16) Nem kell bizonytalanul várnunk a végső ítélet kihirdetésére, használjuk ki a kegyelmi időszakot, és „járuljunk bizodalommal” Krisztushoz! Megért bennünket, és együtt érez velünk – „megindul gyarlóságainkon”, hiszen Ő maga is ismeri a kísértés erejét. A dicsőséges visszatérését megelőző időszakban, főpapi szolgálatát végezve, kész eltörölni a hozzá vitt bűnöket, hogy igazzá tegye a benne bízókat. Ennek az idejét éljük most. Ne üres várakozással töltsük tehát az életünket. Mennyit merünk rábízni bűnterheinkből? Milyen mélységig engedjük be a Lélek szembesítő munkáját a szívünkbe? Nem szigorú bíróként áll elénk, akitől rettegnünk kell, hanem orvosként, „szószólónkként”, „vőlegényünként”. Meghívása arra szól, hogy „irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül”. Mindenkinek kész segíteni, aki belátja, hogy segítségre szorul; utolsó közbenjáró szolgálatát a „kegyelem királyi székéből” végzi.

Akinek megvan ez a kapcsolata Jézussal, csak az képes az ítélet üzenetét örömhírként közvetíteni. Ha

a „kegyelem királyi székéhez” járulunk gyógyulásért, Isten hitelesíti az életünket. A ránk bízott üzenet hirdetéséhez ugyanis nem elég önmagában az *üzenet*, ha nem gyógyul a *jellemünk*. Az idők jelei felrázhatnak, buzgóvá tehetnek még több igyekezetre, misztikus erőfeszítésre – alkalmasságunk mégsem ezek nyomán követéséből, azonosításából fakad. Menjünk Jézushoz kegyelmet és irgalmat nyerni, hogy mindezekkel felvértezve munkálkodhassunk emberek megtéréséért. Ha Ő van jelen az életünkben, ha „néki adjuk a dicsőséget”, lehetetlen, hogy ne szólítson meg általunk másokat – „az ég közepén repülő” eszközeivé válhatunk.

Miközben hit nélkül teher, Krisztusban bízva kiváltság az adventet megelőző vizsgálati ítélet időszakában élni. „Erős városunk van nekünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt! Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője... *Kinek* szíve *reád* támaszkodik, megőrzöd *azt* teljes békében, mivel Tebened bízunk.” (Ésa 26,1–3) Előjogunk – hit által –, hogy készüljünk a Krisztussal való találkozásra; előjogunk, hogy megálljunk majd előtte az ítéletben – bár saját jogon érdemtelenül, hit által mégis győztesként. Mert akinek ma bejárása van a kegyelem királyi székéhez, az kegyelmet nyer, és együtt ítél majd Krisztussal.

Mennyi mindent ott fogunk csak megérteni, amikor látjuk majd az ezeréves ítélet során Isten munkálkodásának rejtett összefüggéseit. Amikor bebizonyosodik számunkra is, hogy többet nem is tehetett volna teremtményeiért. Ott értjük majd meg a most vívott küzdelmek áldásait, a próbák és nehézségek örökéletre gyümölcsöző munkáját. És legfőképpen, hogy mindezt Isten szerkesztette egybe nemcsak azért, mert elég bölcs hozzá, hanem mert annyira ragaszkodik hozzánk. A végső ítélet az örök élet egyik legnagyobb jutalma lesz – nem véletlen, hogy meg is előzi a Föld újjáteremtését. Isten megérteti velünk a megváltás munkáját, annak történelmi és személyes folyamatait, hogy kérdések és kételyek nélkül, célba ért hittel fogadhassuk áldásait és dicsóíthessük Őt.

Krisztus meghívása

arra szól, hogy

„irgalmasságot nyerjünk
és kegyelmet találjunk,
alkalmas időben való
segítségül”

Addig is „járuljunk hozzá bizodalommal”. Legyen a tapasztalatunk Ésaías idézett gondolatainak, imájának folytatása: „Szívem utánad vágyott éjszaka, az én lelkem is bensőmben Téged kerestem, mivel ha ítéleteid *megjelennek* a földön, igazságot tanulnak a föld

lakosai... Megelevenednek halottaid, és holttesteim fölkelnek: serkenjetekek föl és énekeljetekek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!” (Ésa 26,9. 19)

Cserbik János

Megbeszélendő kérdések

1. Mit „tehetünk” azért, hogy a Főpap megtisztító munkája eredményes lehessen az életünkben? Önmagunktól képesek vagyunk-e belátni a hibáinkat?
2. Történhet-e valódi gondolkodásmód-változás (megtérés) emberekben tanbeli igazságok

hirdetése nyomán? Mi a legfontosabb bibliai igazság?

3. Miért nem érthetjük meg még a saját létünk minden kérdését, összefüggését sem földi életünk során? Mennyit érthetünk meg belőle, és hogyan?

DECEMBER 1., KEDD

„Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget...”

A mai napon üzenetünknek arról a részéről gondolkodunk, amely az Istennel való kapcsolatot tárgyalja. A hármass angyalüzenetnek ez az első felszólítása: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget!” Nem pusztán elvek, tények hirdetésére kaptak feladatot Isten gyermekei, hanem a helyes elvi alapon nyugvó istenfélelmet, alázatot mutatják be a környezetüknek. Lássuk meg, hogy ezek a küldöttek a reménység üzenetét adják át: bemutatják annak reális lehetőségét, hogy Isten személyesen megismerhető, követhető, s az Istennel felépített közösség jellemzőit és törvényszerűségeit osztják meg másokkal.

A hármass angyalüzenet első félmondatánál joggal merül fel bennünk a hitelesség kérdése. Mivel a megtapasztalt valóságot hozzák közel az emberekhez, ezért magától értetődő, hogy ezekkel a tapasztalatokkal a hívővőknek is rendelkezniük kell. Fontos látnunk azt is, hogy az istenfélelemben és az alázatban egész életünkben növekedhetünk, tehát itt nem arról van szó, hogy csak azok hitelesek, akik e tapasztalatok maximumával rendelkeznek, hanem arról, hogy a felfogásuk és az életük meghatározó módon átalakult, s ezt másoknak is el tudják mondani.

A hitelesség kérdése mellett nem szabad gyorsan elhaladnunk, s rögtön a küldetéssel foglalkoznunk. Attól, hogy ismerjük a Biblia üzenetét, vagy éppen

sokaknak beszéltünk már meggyőző módon erről, még nem biztos, hogy hitelesen tudjuk tenni. Elszomorító, ha azzal szembesülünk, hogy az örömhír hirdetése helyett inkább nekünk kellene azt befogadnunk, mert az életünket nem változtatta meg az evangélium. De mégis sokkal jobb, ha szembenézünk a valósággal, és készekké válunk a befogadásra, mintha féltve őrzött látszatok között telik el az életünk. Felemelő, ha megtapasztaljuk az istenfélelmet, és azt, hogy mit jelent Istennek adni a dicsőséget. Istennek nem kell sok idő úgy átalakítani a lelkünket, hogy hitelesen hirdethessük az üzenetet, de szükség van arra, hogy őszintén vágyakozzunk az újjászületésre, s legfőképpen az Isten melletti létre – arra, hogy feladjuk az énünk védelmét, a saját akaratunkat, akarjuk követni Istent, és elismerjük azt, hogy Ő jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat. Isten elől elzárkóznak a magukat lelkiileg egészségesnek tartók és a lelkiekben gazdagok, s mivel nem adnak lehetőséget Istennek, hogy formálja őket, ezért nem is tudnak fejlődni lelkiileg, legfeljebb az ismeretben és a tevékenységben. Ne ezt az utat járjuk. Tapasztaljuk meg az istenfélelmet és Isten imádatát, s ezeket a tapasztalatainkat adjuk át másoknak.

Az istenfélelem az Istennel való személyes viszonyulásunk összetett megközelítését jelenti. Ha Is-

tentől csak a szeretetet tanuljuk, akkor az elveink a gyakorlatban elgyengülnek, és érvénytelenekké, zavarosakká válnak. Ha Istentől csak az igazságot tanuljuk, akkor az emberi, a családi viszonyaink tele lesznek ellentmondással, képmutatással és elvárással. Ha Istentől csak az örömet fogadjuk el, akkor felszínesek leszünk, ha csak a szomorúságot, akkor pedig állandóan gyötrődünk, s minden szalmaszálban elbotlunk, eltévedünk a lelki labirintusainkban.

Az istenfélelem azt jelenti, hogy az életünkön Isten uralkodik. Ő van bennünk. Ebből nem az következik, hogy mindig szerencsénk lesz, vagy nem ér baj minket. Azt jelenti, hogy Isten mindig jelen van az életünkben. Nem pusztán a külső körülményekben, hanem bennünk. Ez különösen meglátszik azon, hogyan fogadjuk azokat a körülményeket, amelyeket nem kívánunk magunknak.

Az istenfélelem azt jelenti, hogy mindig azt kérdezzük, mit akar tőlünk az Úr az adott helyzetben. Túl tudunk látni az érzéseinken, vágyainkon, és a magunk által elképzelt Krisztus-követésen. Isten markánsan jelen van az életünkben. Félünk attól, hogy mi lesz velünk, ha nem Istent követjük, ha a mi hangunk erősebb az övénél. Félünk elszakadni Istentől, félünk olyan döntéseket hozni, amelyek pillanatnyilag jónak tűnnek ugyan, de nincs bennük Isten. Az istenfélelem egyfajta lelki hozzáállást jelent: elismerjük, hogy Isten a mi Urunk, elismerjük, hogy Ő váltotta meg az életünket, s mi önkéntes, szabad döntésünkkel is az Ő tulajdonai vagyunk. Az istenfélelem az *én* feladása az életvezetésünkben. Folyamatosan Isten szándékait kutatjuk, s abban van örömünk, ha nem a mi akaratunk valósul meg, hanem az övé – bármennyire is ott van a természetünkben a készítés arra, hogy a saját akaratunkat lássuk úgy, mintha Istené lenne.

Ha féljük Istent, akkor azért értünk el valamit, mert Őrá hallgattunk, megaláztuk magunkat, s nem az történt, amit mi akartunk, hanem az, amit Isten. Így természetes, hogy övé az érdem, a dicsőség mindenért, hiszen Ő tett mindent. A dicsőséget akkor tudjuk Istennek adni, ha először a szívünket adjuk neki. Ha a saját akaratunk megvalósulásáért adunk hálát Istennek, akkor abban valójában emberi motívumok fedezhetők fel: Isten nevének a megemlézése is a mi dicsőségünket szolgálja, mert azt szeretnénk, ha az emberek látnák, hogy istenfélők vagyunk, holott valójában csak egyházi keretek között valósítjuk meg a hiú dicsőségvágyunk, elismertség iránti igényünk kielégítését. Ha a saját akaratunkat valósítot-

tuk meg, akkor kérjünk bocsánatot Istentől – ezt Ő készséggel megadja, és felépíti bennünk az istenfélelmet.

Az Istennek alávetett életben azonban rádöbbenünk, hogy bár korábban sok döntésünk jónak és helyesnek tűnt, de Isten sokkal jobban tudja irányítani az életünket – ezért hálásak vagyunk, és erről bizonyosságot is tudunk tenni embertársainknak. E bizonyosságtételek nem arról szólnak, hogy mi milyen elismerésre méltó dolgokat tettünk, hanem Istenre irányítják a figyelmet. Amikor Jézus a földön végezte munkáját, a környezete általában teljesen természetes módon Istennek adta a dicsőséget, mert látták, hogy Jézussal Isten van, Jézusban Isten van jelen.

Az istenfélelem, az alázat magatartása, a Teremtő imádata maga után vonja azt, hogy az ember meglátja Isten valódi helyét az életében, s erről mint a valóság fontos részéről másoknak is beszélni tud úgy, hogy az érthetővé váljon.

Az istenfélelem, az alázat magatartása, a Teremtő imádata maga után vonja azt, hogy az ember meglátja Isten valódi helyét az életében, s erről mint a valóság fontos részéről másoknak is beszélni tud úgy, hogy az érthetővé váljon.

A belső világunkban átélt hitbeli döntések, Isten erejének, szeretetének, jóindulatának meglátása és átélése természetes belső készítményt eredményez: bárcsak minél többen megismerhetnék Istent, bárcsak átélhetnék az ismerőseink, de minden embertársunk is azt, hogy mit jelent

és mit eredményez az életben az istenfélelem. Szeretnénk elmondani másoknak, mennyire csodálatos, amikor Isten uralkodik az életünkben, s ezért neki hálát adhatunk, övé a dicsőség mindezért.

Isten gyermekei a végidőben hittel és hitelesen, belső készítménnyel adják át a megértett jó hírt mindazoknak, akiknek csak lehet. Imádkozzunk azért, hogy ennek mi is részesei legyünk.

Németh Péter

„Az istenfélelem azt jelenti, hogy folyamatosan Isten szándékait kutatjuk, és abban van örömünk, ha nem a mi akaratunk valósul meg, hanem az övé

Megbeszélendő kérdések

1. Tanulnunk vagy hirdetniünk kell ezt az üzenetet? Hogyan épül egymásra az üzenet szívbéli elfogadása és hirdetése?
2. Lehet-e mindig félni Istent? Milyen úton tudunk növekedni az istenfélelemben? Mit teszünk, amikor ismerjük Isten akaratát?
3. Merjük-e elmondani azokat a tapasztalatainkat, amelyek Istent megdicsőítik, bennünket pedig rejtett oldalunkról mutatnak be? A Biblia írói több ilyen is feljegyeztek magukról. Fel tudnánk sorolni ezek közül néhányat? Nem jelentenek ezek a tapasztalatok hátrányt az evangélium terjesztésében?

DECEMBER 2., SZERDA

A második angyal üzenetének képviselője

Ezt a megbízatást kapta a Miller-mozgalom nagy csalódása után mennyei világosságért könyörgő maroknyi hívő nép: „*Ismét prófétálnod kell neked sok nép, nemzet, nyelv és király előtt!*” (Jel 10,11, pontosított fordítás szerint) Az adventmozgalmat tehát prófétai szolgálatra hívta el Isten.

Jézus első eljövele előtt Keresztelő János volt az a próféta, aki egymaga felkészítette Izrael népét a Megváltó megjelenésére. Jézus eljövele előtt viszont az egész világon, „minden nép, nyelv és ágazat” (Jel 14,6) körében kell betölteni az „útkészítő” (Ésa 40,1–8; Mal 3,1) prófétai szolgálatot. Ezt a feladatot már nem végezheti el egyetlen ember, ezért Isten egy népet akar felkészíteni erre a szolgálatra. Az adventmozgalom első nemzedéke érezte a megbízatás súlyát, megszentelt buzgalommal törekedett betölteni küldetését. Ez volt a mozgatórugója miszsiójuk eredményességének: néhány évtized alatt az egész világon megalapították az első hídfőállásokat az adventüzenet hirdetéséhez. Jelenleg a mozgalom megjövendölt fájdalmas lelki hanyatlásának (lásd: Jel 3,14–21; Mt 24,44–48; Mt 25,1–3) a tanúi vagyunk világszerte. Isten ígérete azonban bizonyosan teljesedni fog: a mozgalom maradéka – valódi ébredés és megtérés nyomán – elnyeri a késői eső kiárasztását, és prófétai bátorsággal, „hangos kiáltásként” (Mt 25,6; Jel 18,1–2) fogja hirdetni az egész világon Isten utolsó kegyelmi üzenetét.

Mai imaheti cikkünk segítségével a második angyal üzenetét kell átgondolnunk, hogy bölcsességet és erőt kérjünk a hűséges képviseléséhez. Imádságunknak értelemszerűen magában kell foglalnia az adventnép ébredéséért való könyörgést is, mert ezt a súlyos, leleplező üzenetet csak erkölcsileg feddhetetlen, megszentelt nép hirdetheti a világnak. A próféták valamennyien Isten „szent emberei” voltak (2Pt 1,20–21), akiknek Isten adott erőt ahhoz, hogy félelem nélkül, bátran szólják üzenetét, még ha üldözést váltanak is ki ezzel (Jer 1,18–19).

A második angyal üzenete – az eredeti szöveg szerint – így hangzik: „*Elesett, elesett Babilon, mert az ő paráznasága tüzes (részegítő) borából adott inni minden népnek.*” (Jel 14,8) Isten tehát Babilon er-

kölcsei bukását hirdeti meg először, nem mindjárt a *leomlását*, vagyis az összeomlását. Nem is hangos szóval hirdettetik először, hanem csak később, amikor a bukásának a következményei már egészen kiteljesedtek, akkor kell hangos kiáltással hirdetni (lásd Jel 18,1–5).

Ellen G. White a következőket írta 1888-ban, *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában* c. könyvében: „*A második angyal (Jel 14. fej.) üzenete először 1844 nyarán hangzott fel, és akkor elsősorban az Egyesült Államok egyházaira vonatkozott. Az ítéletre való figyelmeztetés is ott szólalt meg a lehangosabban, és ott talált a legnagyobb visszautasításra is... A második angyal üzenete azonban 1844-ben még nem vált egészen valóra. Az egyházakban abban az időben erkölcsi romlás volt tapasztalható, mert nem fogadták be az adventüzenetben foglalt igazságot. De a bukás még nem volt teljes... Korunk próbátérvő igazságaival szemben a világhoz igazodó, közömbös lelkiület érvényesül, és hódít a keresztény világ minden országának protestáns egyházaiban. Nekik is szól a második angyal komoly és súlyos ítélete. A hitebagyás munkája azonban még nem tetőzik... A Jel 18. fejezete arra az időre mutat, amikor a hármas intés (lásd Jel 14,6–12) elutasításának következményeként az egyház teljesen eljut a második angyal által megjövendölt állapotra, és Isten felszólítja a még Babilonban levő népét, hogy szakadjon el ettől a közösségtől.*” (347–349. o., Az elutasított intés c. fej.)

Hol tartunk ma ehhez képest? Röviden úgy válaszolhatunk, hogy már csaknem tetőzik a súlyos hitebagyás. Mielőtt ennek a tényeit felsorolnánk, szólnunk kell arról, hogy mivel azonosítható *Babilon* jelképe. Röviden így határozhatjuk meg: egy globális vallási szövetséget jelöl, amelyben a római egyház az „anya”, és hozzá hasonulnak egyre inkább, illetve vele lépnek szövetségre „leányai”, a protestáns egyházi szervezetek is, végül pedig a sokszínű ezoterikus-spiritizta vallásosság is befogadást nyer ebbe az egy-ségbe (Jel 17,1–6. 15–18; 16,13–14 kijelentéseit összegezzük így). Ez a globális vallási szövetség világszerte mindinkább parázna szövetségre lép a világi hatalommal, „felül a (világi hatalmat jelképező) *fenyvesd hátára*”, és szertelenül „*dicsőíti magát*” mond-

ván: „Úgy ülök, mint királyné asszony, nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok.” (Jel 18,7)

Miben mutatkozik meg Babilon hitehagyásának a „tetőzés” felé haladása, különösképpen a protestáns egyházakra vonatkozóan, amelyek eredetileg hívő mozgalmat képviseltek – „aranypohárként” voltak „Isten kezében” (Jer 51,7–8)?

Az alábbiakban:

– A Biblia „Isten beszéde” voltának a gyakorlati tagadása a mai Biblia-értelmezési módszerek által.

– Isten teremtő és fenntartó Isten voltának a tagadása az evolúciós elméletek mára általános elfogadása által.

– A Megváltó személye és a bűntől való szabadítás evangéliuma háttérbe szorítása, illetve szociális evangéliummá való átértelmezése.

– A korszellemhez igazodás erkölcsi kérdések tekintetében, például a Szentírás által egyértelműen megítélt homoszexualitás (Rm 1,26–28; 3Móz 18,22. 29) elfogadása, homoszexuális párok templomi esketése. (Hivatalosan megengedett például a svédországi lutheránus egyházban, részben az anglikán egyházban.)

– A premillenizmus, azaz a Jézus eljövetele előtti földi aranykorszak, a földi Isten országa program támogatása, az utolsó ítéletről és Jézus második adventjéről szóló tanítás csaknem teljes mellőzésével, illetve átértelmezésével.

– Behódolás a pápaság antikrisztusi intézményének mind teljesebb módon. Olyan záró dokumentumot ajánlottak elfogadásra 2007 júliusában a református teológusok nemzetközi konferenciáján, amelynek az egyik pontja így hangzott: „*Felhívunk minden keresztyént arra, hogy fogadja el (accept) Róma püspökét mint az egyetemes Egyház vezetőjét, amiként ő volt már a nagy egyházszakadások előtt is az Egyház hitelesített (validated) és nem megválasztott feje.*” (Tatai István: Az egyház látható egységének problematikája, *Theologiai Szemle*, 2008/3.) Ezúttal még nem fogadták el a résztvevők ezt a pontot, azonban ez bizonyára csak idő kérdése.

Mi a feladatunk mindezek ismeretében ma, ha hűen akarjuk képviselni a ránk bízott üzenetet?

Mindenekelőtt világos álláspontot kell elfoglalnunk: A Babilonhoz tartozó egyházakkal és egyházi szervezetekkel – beleértve ebbe az ökumenikus mozgalmat és bármely ökumenikus jellegű felekezeti közti alkalmat, összejövetelt – semmilyen közösségünk nem lehet. Igen egyértelmű e tekintetben az alábbi bizonyoságtétel: „*Láttam, hogy az egyházak, amióta a második angyal bukásukat meghirdette, mindig rom-*

lottabbak lettek. Olyan nevet viselnek ugyan, mintha Krisztus követői lennének, de lehetetlenség megkülönböztetni őket a világtól... Az angyal így szólt: »Sátán teljesen hatalmába kerítette az egyházakat mint testületeket... Hitvallomásuk, imáik és intelmeik utálatosak Isten előtt. Isten nem gyönyörködik gyülekezéseikben... Bűneik és gögjük egészen az égig ér. Végzetük már elhatározott... A gonosz angyalok megszámlálhatatlan serege száll szerte az egész földön, s megtölti az egyházakat.«” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, Babilon bűnei c. fejezetből.)

Annál több és szívélyesebb testvéri kapcsolatot kell ápolnunk azonban Isten Babilonban élő népével, lelkészekkel és egyháztagokkal egyaránt. Vegyük eszünkbe és szívünkre az alábbi bizonyoságtételeket:

„*Istennek sok gyermeke van a protestáns egyházakban, s nagy számmal vannak a katolikus egyházközégekben. Olyanok, akik igazabbul enged-*

meskednek a legjobb ismeretük szerinti világosságnak, mint a szombattartó adventisták közül sokan, akik nem járnak a világosságban. Az Úr hirdetni fogja az igazság üzenetét, hogy figyelmeztesse és a dolgok tényleges állapotára ébressze őket.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?/1888-as anyagok*, a fordító kiadása, h. n., 1993–1996, 4. köt., 377. o.)

„*Istennek drágakövei vannak minden egyházban, és nekünk nem az a dolgunk, hogy nagy hangon elítéljük a vallásos világot, hanem hogy alázatosan és nagy szeretettel hirdessük mindenkinek az igazságot, amint az Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet és odaadást, hadd lássanak krisztusi jellemet. Akkor majd vonzódni fognak az igazsághoz.*” (SDA GC Bible Commentary, 7/a köt., Review and Herald, 1957, 1184. o.)

Ma tehát még nem a hangos kiáltásként való hirdetés ideje van, álláspontunknak azonban hithűnek, következetesnek kell lennie. Továbbá fáradhatatlan buzgalommal kell végeznünk a bizonyoságtétevés szolgálatát Isten (ma még) Babilonhoz tartozó népe, juhái (Jel 18,5; Jn 10,1–16) körében és érdekében „szelidséggel és félelemmel” (1Pt 3,15). Ez előkészíti az alábbi bizonyoságtételben foglaltak beteljesedését:

„*A Babilont képező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére Krisztus követőinek a nagy serege még mindig soraikban található. Közülük sokan nem értik a korunknak szóló különleges igazságokat. Nem kevés azoknak a száma, akik elégedetlenek jelenlegi állapotukkal, és nagyobb világosság után vágyakoznak. Hiába keresik azonban Krisztus képmását abban a közösségekben, amelyhez tartoznak. Amint ezek a*

„Elesett, elesett Babilon,
mert az ő parázناسága
tüzes (részegítő) borából
adott inni minden népnek.”
(Jel 14,8)

közösségek egyre jobban eltávolodnak az igazságtól, és mind szorosabb szövetségre lépnek a világgal, a két csoport közti különbség nő, amelynek végső következménye a szakadás. Eljön az idő, amikor azok, akik Istent mindenekfelett szeretik, nem tudnak kapcsolatban maradni olyanokkal, akik »inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét«. (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 348–349. o.)

És ne felejtsük el: akkor lesz hitelessé ajkunkon ez az üzenet, és akkor lesz erőnk hangos szóval hirdetni, ha szent néppé, prófétai néppé leszünk! Milyen hatalmas változásra, milyen mélyreható megterésre van szükség még ehhez! Az adventnép megrostált, hívő maradéka azonban alkalmas lesz erre a feladatra, és Isten ígérete szerint betölti majd küldetését.

Vankó Zsuzsa

Megbeszélendő kérdések

1. Mi a jelentősége annak, hogy Isten „prófétai népre” bízta a második angyal üzenetének megszólaltatását is?
2. Milyen változások történtek „Babilon elesettségében” 1844-hez képest?

3. Hogyan viszonyuljunk az egyházakhoz mint intézményekhez, hogyan az egyházakban élő lelkészekhez és tagokhoz?

DECEMBER 3., CSÜTÖRTÖK

Az adventüzenet szíve: a hit általi megigazulás

Legfőbb üzenetünk a világnak a hit általi megigazulás. Ez az ismeret és egyben megélt tapasztalat az, amit Krisztus követeként tovább kell adnunk. Ez az adventüzenet szíve. Isten igazzá tehet! Valóságosan! Nem csupán ismeretben, elméleti tudásban, kijelentésében, hanem valóságosan, a gyakorlatban. Gondolatban, szóban és cselekedetben igazzá teremt. Van-e ennél nagyobb ajándék, amit kaphatunk Istentől, és amit továbbadhatunk embertársainknak? Íme, a hit általi megigazulás tömör foglalata: „*Ha átadjuk magunkat neki, elfogadva őt Megváltónknak, akkor – bármilyen bűnös volt is korábbi életünk – igaznak számíttatunk Őerte. Krisztus jelleme kerül a mi jellemünk helyére, és elfogadtatunk Isten előtt úgy, mintha egyáltalán nem vétkeztünk volna. De még ennél is többet cselekszik értünk Krisztus: megváltoztatja a szívünket. A szívünkben lakozik hit által.*” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 55. o.)

„*Ha átadjuk magunkat neki, elfogadva őt Megváltónknak...*” Csak ez a döntés lehet az a sziklaalap, amelyre egy megújult élet épülhet. A Krisztusnak való átadás nélkül életünk a sötétség és a

halál árnyéka borul. De ha megragadjuk Őt mint Megváltónkat, akkor meg is vált minden törvényszegésből, s ha beengedjük szívünkbe a kőszívet is átalakító, sziklarepesztő hatalmát, akkor végtelen szeretetével megújítja véges emberi lényünket.

„*Bármilyen bűnös volt is korábbi életünk...*” Krisztus nélkül az egész életünk valóban bűnbe ágyazottan, a homályban vesztegel. Nem akármilyen sötétség jellemzi az embert: egész lényét, testét-lelkét velelég áthatja az önzés, lelki vakság, süketség, a jóra való képtelenség. Ez a mi emberi természetünk öröksége. Amíg ezt valaki meg nem látja önmagában – legalábbis egy bizonyos szintig –, nem is vágyik igazán a szabadulásra. Csak a nagy mélységben születik meg a vágy a felemelkedésre. Ha Krisztussal elrendezzük bűneinket, belátva tehetetlenségünket, lelki szegénységünket, akkor bármilyen bűnösök voltunk is, „*igaznak számíttatunk Őerte. Krisztus jelleme kerül a mi jellemünk helyére.*” Isten igaznak nyilvánít bennünket. Ezt a szót: *igaz*, könnyű kimondani, leírni, de a tartalma rendkívüli. Alkalmazzuk csak magunkra! Gondoljuk meg: az ember *igaz* Isten szemében. A menny világa előtt, az örökké-

valóság értékrendje szerint. Az az ember, aki különben tetőtől talpig fertőzött, akiben nincs egy ép rész sem a természete szerint, akinek minden saját cselekedete bűnös. Ez az ember – lehetsz te is, lehetek én is – igaz. Ez a legnagyobb ajándék, amelyet kaphatunk, és a legnemesebb cél, amit csak elérhetünk ezen a földön.

„Elfogadtatunk Isten előtt úgy, mintha egyáltalán nem vétkeztünk volna.” Testvérem, Isten úgy tekint rád ekkor, mintha nem is követtél volna el bűnt. Hiszed-e ezt? Az ember értelme, szíve nem áll rá erre a gondolatra, erre az isteni valóságra. Pedig Isten ezt mondja. És ha Ő mondja, akkor az igaz. Ő nem hazudik. Bűntelen lénynek tekint ekkor. Ehhez valóban hit kell. Tekintettel valaha is így önmagadra – ahogyan Isten tekint rád, ha igaznak nyilvánít? Ez a látásmód csak hit által lehetséges. Mert a hit „szem, amely lát, fül, mely hall, láb, amely fut, kéz, mely megragad. A hit eszköz, nem cél.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 7/a köt., 171. o.)

„Megváltoztatja a szívünket. A szívünkben lakozik hit által.” Isten a szeretet újjáteremtő érintésével belép az életünkbe, és Megváltónk áldozata által szennyess jellemruhánktól megszabadítva átváltoztatja kőszívünket „hússzívvé”. Ez életünk legkülönlegesebb tapasztalata, legboldogítóbb élménye. Nem az ember műve, Isten kimondhatatlan hatalma végzi el bennünk, nagy erővel. Az Ő személyes jelenléte betölti testünk templomát. A Szentlélek lakásává válunk. De csak hit által!

Szívcsere történik. Isten rajtunk és bennünk cselekszik. A szív a jellem, az ember életét meghatározó tényező. Ennek állapotától függ üdvösségünk vagy elveszésünk. Krisztus ide hatol új teremtésével. Látásmódot, indítékot, értelmet, képzeletet, akaratot, beszédet, cselekedetet változtat át. Gyomlál, szaggat, pusztít – a régít –, s épít, teremt, gondoz – az újat. Lakást alkot magának, hajlékot az Ő szent jelenlétének – benned, bennem. Testünket az Ő templomává teszi. Isten az emberhez költözik, mint a szent sátor Izrael táborába. És onnan kiárad világossága mindenfelé. Általa és benne élhetünk igaz életet – hit által. „Az igaz ember hitből él.” (Gal 3,11) „Találtassam őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom

a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.” (Fil 3,9)

Valóban hit által van a megigazulás, mert a teljességgel bűnben veszteglő embernek Isten szavát teljességgel megragadni csak nagy hiterővel lehet. Pedig ha minden felismert bűnödöt elrendezted Istennel, akkor az isteni megbocsátás következménye, hogy közösséged lehet Krisztussal: a bűn nem választ el tőle. Ez azt jelenti, hogy te Krisztus jellemével bírsz, mert Ő benned él. És jelleméből fakadóan újjáteremti indítékaidat, ihleti gondolataidat, képzeletedet, szavaidat, vezérli cselekedeteidet, és felfegyverkezve az Ő erejével, végrehajtod a jót. Elhiszed-e mindezt? Ha igen, hit által megigazultál.

Testvérem! Vágyakozol hit által megigazulni? Ma a tiéd lehet ez a tapasztalat, ha minden felismert bűnödöt őszintén megvallod Istennek, és elhiszed, hogy Ő megbocsát, igazzá teremt! Bűntelennek tekint. Isten látásmódjával láthatod magadat. Ez az Ő ajándéka! Ne az emberi értelem irányítson, hanem Isten szava vezéreljen: „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzék és betöltsék.” (Ezék 36,26–27) Fogadd szívedbe Krisztus szeretetének teremtő erejét – s abban a pillanatban hit által megigazulsz!

Szabó Attila

Megbeszélendő kérdések

1. El tudod-e olvasni a kijelentést így: *Átadom magamat neked, elfogadlak Megváltómnak, s bármilyen bűnös volt is korábbi életem – igaznak számítottak teérted. Krisztusom, a te jellemed van az én jellemem helyén, és elfogadtattam Isten előtt úgy, mintha egyáltalán nem vétkeztem volna. De még ennél is többet cselekedtél értem, Krisztusom: megváltoztattad a szívemet. A szívemben lakozol hit által.* Ha nem érvényes rád nézve ez az olvasat, kutasd ki, hogy mi lehet az oka.
2. A *Krisztushoz vezető lépésekből* idézett mondat melyik kijelentése gyakorolt rád legnagyobb hatást? Miért?

DECEMBER 4., PÉNTEK

Isten jellemének kinyilatkoztatása a maradék egyházban

„Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.”
(Jel 14,12)

A Jelenések könyve 14. fejezetének elején bemutatott 144 ezerről, azaz a végidő maradék egyházáról, az evangélium megvalósulásáról ad egy- mondatos összefoglalást ez az ige. Állhatatos, kitar- tó hívókról szól, akiknek az életében „a törvény igazsága beteljesedett” (Rm 8,4), Isten jelleme kiáb- rázolódom, azáltal a mélységes hit által, amelyet Jé- zus is gyakorolt földön jártakor. Ez nem pusztán a hit általi megigazulásról szóló helyes tanítás kép- viselete, hanem a hit általi megigazulás közösségi ta- pasztalata. Bár az előbbi nélkül az utóbbi sem való- sul meg.

Különös és sokatmondó, hogy a fent említett ki- jelentés helyhatározó kifejezéssel kezdődik: „itt van”, sőt az *itt* szó kétszer is szerepel ebben a mon- datban. Mi lehet ennek a mondanivalója? Arra gon- dolhatunk, hogy amiképpen az egymás után jövő „angyali” üzenetek mintegy rámutatnak a világban és az egyházakban tapasztalható szomorú állapotok- ra, aközben Isten szeretné felmutatni, bizonyosságát adni annak, hogy a számtalan hamissággal szemben létezik „itt” egy valós alternatíva is: olyan emberek közössége, akiknek az életében hit és cselekedetek, a törvény és kegyelem tökéletes harmóniában olvad össze. „Ott”, ahol sokféle hamisság tölti be a földet, Istennek van „itt” egy népe, ahol az evangélium a maga teljességében és szépségében világít. Milyen beszédes, ha nem a legbeszédesebb örömhír ez a vi- lág számára. Krisztus evangéliuma akkor éri el végső győzelmét, ha egyénileg és közösségileg is a bűn fe- letti győzelem lesz meghatározó tapasztalattá éle- tünkben. A *győzni* ige is hétszer (a teljesség száma) szerepel Jelenések könyvében. „Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem.” (Jel 21,7)

A tíz szűz példázata

Nem kevesebbről szól ez a példázat, mint arról, hogy kik, hogyan és miért tarthatnak a végidő maradék egyházához. Leghangsúlyosabb mondanivalója a szü- zek által „birtokolt” olaj jelképének, azaz a Szentlélek szerepének van. Mélységes önvizsgálat tárgyává kelle- ne tennünk, ahogy Ellen G. White *Krisztus példázatai* című könyvében az olajat nélkülöző balga szüzekről, illetve a bőséges olajjal rendelkezők, azaz a Szentlé- lekkel folyamatos kapcsolatban álló hívókról szól. „A balga szüzek ebben az életben nem léptek közösségre Krisztussal, ezért nem ismerik a menny nyelvét, sem örömeit.” A Lélek gyümölcsei nélkül kereszténységünk valóban csak annyit ér, mint az olajlámpa olaj nélkül. Ezeknek mondja végül Krisztus: „Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.” (Mt 25,12) „Soha ember nem hallott e súlyos szavaknál fájóbbat” – jegyzi meg Ellen White, amit talán jelenleg a maga mélységében fel sem tudunk fogni (285–290. o.).

Az „utolsó fénysugár”

Az utolsó angyal üzenete, avagy az okos szüzek által hirdetett Istentől jövő „utolsó fénysugár” nem lehet más, mint a következő: „Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása... A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!” Az idézet összhangban van Pál apostol kijelentésével: „Krisztusnak a mi szolgál- tunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva..., amelyet olvas és ismer minden ember.” (2Kor 3,2–3) Úgy tűnik, Isten a vég- időben *nem csak* írott szöveg által szeretné megismer- tetni önmagát a világgal. Lelkének bennünket átfor- máló munkája minden Biblia-tanulmányánál, prédiká- ciónál olvasmányosabb lehet az egyre kevésbé olvasni szerető embertömegek számára. „A Szentlélek Isten

Igéből fényt sugároz, és ez a világo sság átf ormálja annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennünk Isten tulajdonságait.” „Az isteni erőn kívül semmi sem tudja újáteremteni az emberi szívet, és a lelket betölteni Krisztus szeretetével, mely azok iránti szeretetben nyilvánul meg, akikért Ő meghalt.” „Az Ő szerető vágya az, hogy Krisztusban élj és nyugodjál meg szeretetében. Nem szabad megengedned, hogy bármi elrabolja lelked békéjét, nyugalmát és azt a bizonyosságot, hogy Jézus máris elfogadott. Tiéd minden ígéret, tiéd annak alapján, hogy teljesítsd az Úr kívánalmait. A szeretetében való tökéletes megnyugvás titka az, hogy útjaidat – melyek olyan bölcsnek látszanak – hagyd el teljesen és fogadd el Krisztus útjait.” „A keresztény tudja, milyen az, amikor Isten megbocsátó szeretete megnyilatkozik szívében, és tapasztalja a békét, mely minden értelmet felülmúl. Tudja, milyen az, amikor köszönet, hála és imádat tör fel a lélekből iránta, aki szeretett minket és saját vérével mosta le bűneinket. Békessége van Jézus Krisztus által, és öröme a Szentlélekben. Egységben van Krisztussal, lelke telve van az Ő akarata iránti elkötelezettséggel, szívében ő rzi a mennyet, míg a végtelen szeretet keblén nyugszik. Az ilyen keresztények sok gyümölcsöt fognak teremni Isten dicsőségére. Helyesen mutatják be Isten jellemét, és teszik nyilvánvalóvá tulajdonságait a világ előtt.” (Ellen G. White: *Selected Messages*, 336–337. o.; *Biblia Training School*, 1903. augusztus 1.; *The Signs of the Times*, 1893. április 3.)

Nem törvényről, isteni követelményekről, végső pusztulásról és ítéletről szól tehát az „utolsó szó”, hanem irgalmat hordozó fénysugárról, kegyelmet

hirdető utolsó üzenetről. Hatalmas reménység rejlik ebben az evangéliumban. Nem kevesebb, mint Isten tökéletes jelleme, szeretete rajtunk keresztül a történelem végén a világra ragyoghat a maga teljességében és valóságában. „Jézus önfeláldozó szeretetét az egyházon keresztül szeretné bemutatni a világnak. De napjaink egyházán nem sugárzik át Jézus igaz lényje, és így a világ előtt egy hamis Jézus-kép alakul ki. Az önző szeretet kiszorítja Jézus szeretetét a lélekből, ezért nincs az egyházban nagyobb lelkesedés és odaadóbb szeretet az iránt, aki előbb szeretett minket. A legtöbb szívben az önzés uralkodik. Gondolatainkat, időtöltésünket a pénz és az önös érdekeink keresése tölti ki, míg azok a lelkek, akikért Jézus meghalt, szomjúhoznak.” (*The Home Missionary*, 1980. november 1.)

„Urunk, könyörgök Hozzád bölcsességért, hogy megláthassuk: ki kell nyitnunk szívünket Jézus Krisztus előtt, hogy a Szentlélek bejöhessen hozzánk és újraformálhasson bennünket az isteni képmásra. Oh, Atyám, Atyám! Olvaszd fel és nyerd meg szíveinket.” (*General Conference Bulletin*, 1903. április 3.)

Soós Attila

Megbeszélendő kérdések

1. Mikor jöhet el a késői eső időszaka, és ennek idejét mivel befolyásolhatjuk a leginkább?
2. Hogyan kerülhetünk a Szentlélek birtokába, avagy mi akadályozhatja ezt meg?
3. Hogyan segíthetjük egymást, és mivel járulhatunk hozzá leginkább ahhoz, hogy az evangélium a Szentlélek erejével ragyoghasson fel?

DECEMBER 5., SZOMBAT

Ellen G. White:

Hazafelé tartunk

Az ég közepén repülő harmadik angyal a Jelenések könyvében azok munkáját jelképezi, akik az első, második és harmadik angyal üzenetét hirdetik, amelyek mind egymáshoz kapcsolódnak. E nagyszerű üzenetek maradandó, örök érvényű igazságának a bizonyítékai nem semmisültek meg. Sátán folyton arra törekszik, hogy pokoli árnyékával eltakarja ezeket az üzeneteket, s Isten maradék népe ne ismerje fel fontosságukat és időszerűségüket. Mégis eleve nek, és ki kell fejteniük hatásukat a vallási életünkre,

amíg tart a kegyelemidő. A számunkra oly sokat jelentő, ám a vallásos világban heves ellenállást kiváltó üzeneteknek a befolyása egyre mélyül és szélesedik, sokak szívére lesz hatással, oktatási intézményeket, könyvkiadókat és egészségügyi intézményeket hoz létre. Ezek mind Isten eszközei, amelyeknek együtt kell működniük abban a nagyszerű munkában, amelyet az ég közepén repülő első, második és harmadik angyal ábrázol, hogy figyelmeztessék a Föld lakóit: Krisztus hamarosan másodszor is eljön, hatalommal

és nagy dicsőséggel... Ahogyan közeledik a vég, a legelkeseredettebb ellenállással szemben kell megvédenünk az igazságot. Isten munkálkodik az emberek értelmén: a megvilágosító erő Krisztustól származik. Valahányszor megszólalunk, az Ő példaadásának világosságát kell bemutatnunk.

Isten parancsolatai és Jézus hite

A kegyelem trónja fölötti szívárvány, az ígélet íve arról tanúskodik az egész világnak, hogy Isten sohasem feledkezik el népéről a küzdelmeikben. Jézus legyen a beszélgetésünk témája. Szóban és írásban mutassuk be Jézus hitét is, ne csupán Isten parancsolatait. Ez úgy elmélyíti majd az őszinte szívbeli jóindulatot, ahogy semmi más nem képes rá. Miközben szembe-sítjük az embereket a valósággal, hogy Isten erkölcsi kormányzatának alattvalói, belátják majd ennek igazságát, és hogy engedelmséggel tartoznak az Úrnak. Ez az élet a próbaidőnk. Isten rendje és kormányzata alatt élünk, hogy a magasabb rendű életre alkalmas jellemet és szokásokat alakítsunk ki. Kísértések érnek majd bennünket. A bűn elárad, és a legszörnyűbb fejezetek nyílnak meg ott, ahol a legkevésbé váránánk, megterhelve lelkünket – de nem kell elcsüggednünk, amíg tudjuk, hogy az ígélet íve Isten kegyelmének trónja fölött van. Súlyos megpróbáltatásokban, ellenállásban, gyászban és csapásban lesz részünk; de tudjuk, hogy Jézus mindezeket átélte. Ezek a tapasztalatok értékesek számunkra, hasznuk semmi esetre sem korlátozódik erre a rövid életre, hanem örökkévaló korszakokra terjed ki. Béketérés, hit és reménység révén a földi élet minden változása közepette jellemet formálunk az örök életre. Azok életében, akik Istent szeretik, minden együtt munkálkodik a jóra. Gondosan tanulmányozzunk mindent, amiben most részt kell vennünk, mert ezek a nevelésünk részét képezik. Szilárd gerendákat kell beépítenünk jellemünk épületébe, mert a jelen és az örök életért munkálkodunk egyszerre. A földi történelem lezárulásához közeledve egyre gyorsabban kell haladnunk a keresztyén növekedésben, másként visszafejlődünk.

„Az én ívemet helyeztem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között... És megemlékezem az én szövetségemről... és nem lesz többé a víz özönné minden test elvesztésére.” (1Móz 9,13–15) A trón fölötti szívárvány örök bizonyosága annak, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Valahányszor megismertetjük a törvényt az emberekkel, az igazság tanítója mutasson a királyi székre, amely fölött az ígélet szívárványa, Krisztus igazsága ível.

A törvényt megdicsőített Krisztusban. Ő azért jött, hogy a törvényt felmagasztalja és tiszteletre méltóvá tegye. Jelenjen meg egyértelműen a tanításunk-

ban, hogy az irgalmasság és hűség, igazság és békesség Krisztusban találkoztak. Amikor bűnbánattal, Istent dicsőítve és hálaadással tekintünk trónjára, akkor tökéletesítjük krisztusi jellemünket, és bemutatjuk a világnak az Üdvözítőt. Krisztusban maradunk, Krisztus mibennünk, és olyan békességben lesz részünk, amely minden értelmet felülhalad. Gondolatainkat Jézusra kell irányítanunk, róla kell elmélkednünk, vonzó, szeretetre méltó lényéről. Amikor emberekkel találkozunk, mindig az isteni tulajdonságokról beszéljünk.

Isten reményt ébreszt bennünk

Ahogyan a felhőben a napfény és az eső hozza létre az ívet, ugyanúgy ábrázolja a trónt körülvevő szívárvány a kegyelem és az igazság egyesített erejét. Ne csak az igazság felett örködjünk, mert ez elhomályosítaná a kegyelem trónja fölött átívelő szívárvány dicsőségét, és az emberek csak a törvény büntetését látnák. Ha viszont nem volna sem igazság, sem büntetés, Isten kormányzata nem lenne szilárd. Az ítélet és a kegyelem együtt teszi a megváltást teljessé és befejezetté. A kettő együtt készítet bennünket arra, hogy a világ Megváltójára és Isten törvényére tekintve így kiáltunk fel: „Kegyelméd nagyra tett engem!” (2Sám 22,36) Az evangélium tökéletes és teljes rendszer, Isten törvényének változhatatlansága tárul fel benne. Megtölti a szívet reménységgel és Isten iránti szeretettel. (...)

Egyedül az üdvösség az érték, egyedül Krisztus hatalmas áldozata szerzi meg számunkra és ment meg a bűntől, ami világunk minden nyomorúságának és szenvedésének az oka. A bűnöst Jézushoz vonja a rá kiáradt kegyelem. Ha enged, és töredelmes szívvel, bűneit megvallva, az evangéliumban eléje táruló reménységet hitben megragadva közeledik Istenhez, Ő nem veti meg a megtört és bánkódó szívet. Így Isten törvénye nem gyengül, a bűn ereje mégis megtörik, és a kegyelem jogarat kinyújtják a bűnbánó bűnösre.

(Felhívás lelkészeinkhez és területi bizottságainkhoz. Különleges bizonyágtételek, „A” sorozat, 15–21. o.)

Jézus közeli visszajövetelének reménye

Még mindig a földi események nyugtalansága vesz körül bennünket. Gondolkodjunk el a legkomolyabban az eljövendő, áldott világról. Hitünk hatoljon át a sötétség minden felhőjén, szemlélje Krisztust, aki meghalt a világ bűneiért. Megnyitotta a menny kapuit mindazok számára, akik befogadják Őt és hisznek benne. Hatalmat ad nekik, hogy Isten gyermekeivé legyenek. Váljanak a bennünket olyan fájdalmasan gyötörő megpróbáltatások tanulságos leckékké, amelyek arra tanítanak, hogy törekedjünk a „Krisztusban onnan felülről való elhívásunk jutalmára” (Fil 3,14). Bátorít-

son bennünket a gondolat, hogy az Úr hamarosan eljön. Töltse be szívünket boldogsággal ez a reménység. „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.” (Zsid 10,37) Boldogok a szolgálak, akiket az ő uruk, amikor hazajön, vigyázva talál.

Hazafelé tartunk. Jézus Krisztus, aki annyira szeretett bennünket, hogy meghalt értünk, egy várost épített számunkra. Az új Jeruzsálem az a hely, ahol nyugalmat találunk. Isten városában nem lesz szomorúság. Ott nem hallatszik többé sem fájdalomkiáltás, sem gyászének a meghíusult remények és eltemetett érzelmek miatt. A nehéz öltözéket hamarosan menyegzői ruhára cseréljük. Szemtanúi leszünk Királyunk megkoronázásának. Azok, akiknek az élete el van rejtve Krisztusban, akik ezen a földön megharcolták a hit szép harcát, a Megváltó dicsőségével ragyognak majd Isten országában. Nemsokára meglátjuk Jézus Krisztust, akiben minden reménységünk összpontosul. Az Ő jelenlétében ennek a mostani életnek minden megpróbáltatása és szenvedése semminek tűnik majd. „Ne dobjátok el hát bizodalmatot-

kat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes túrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.” (Zsid 10,35–37) Tekintsetek fel, tekintsetek fel, és folyton növekedjék a hitetek! Vezessen benneteket ez a hit a keskeny úton, amely Isten városának kapuin keresztül abba a másik, nagyszerű világba vezet, a megváltottakra váró dicsőséges, határtalan jövőbe.

(*Bizonyságtételek*, IX. köt., 287–288. o.)

Megbeszélendő kérdések

1. Miért időszerű a hármasszöveg üzenet hirdetése?
2. Miért kell egyensúlyban tartani üzenetünkben Isten parancsolatait és a hit általi megigazulás üzenetét?
3. Mi a szivárvány üzenete?
4. Mivel erősítsük meg lelkünket Jézus visszatérése előtt?

IMAHETI FELOLVASÁSOK GYERMEKEKNEK

Isten kegyelme

Kedves gyerekek és fiatalok!

Imaheti tanulmányunk témája Isten kegyelme. Hiszszük és tudjuk, hogy Teremtőnk ugyanúgy meghallgatja a gyermekek és fiatalok imáit is, mint a felnőttekét. Kívánjuk, hogy legyen ebben minél több tapasztalatotok!

2009. november 28., szombat

KINEK VAN SZÜKSÉGE ISTEN KEGYELMÉRE?

A farizeus és a vámszedő példázata

Olvassuk el Lukács evangéliuma 18,1–10 verseiből a példázatot!

Isten kész minden embernek megbocsátani, aki megbánja a bűneit. De vannak, akik úgy érzik, hogy ők jók és igazak, ezért nincs szükségük Isten kegyelmére. Az Úr Jézus korában a farizeusok igyekeztek leginkább

Isten parancsolatait megtartani. Mivel nem követtek el kirívó bűnöket, úgy gondolták, méltók az üdvösségre. Pedig a szívükben sok gonosz indulat lakott, különösen a vámszedők iránti megvetés. Nem is álltak szóba velük, és nem ütek le ilyen bűnösökkel egy asztalhoz. Ezért Jézus elmondott nekik egy példázatot, hogy megértsék: Isten csak azon az emberen tud segíteni, aki elismeri a bűnösségét. „A farizeus az öndicsőítés megtettesítője. Ezt mutatja az arckifejezése, a tekintete, a járása, az imája. Önelégültségében azt képzei, hogy Isten is elégedett vele... A vámszedő más hívőkkel együtt ment el a templomba, de csakhamar elhúzódtól, mint aki méltatlan arra, hogy velük imádkozzék. Távol állva még szeméit sem akarta az égre emelni, hanem – elkeseredett gyötrelmében és önmagát utálva – verte a mellét. Tudta, hogy vétkezett Isten ellen. Érezte, hogy bűnös, szennyes. Még csak szánalmat sem várhatott a körülötte levőktől, hiszen megvetéssel néztek rá. Tudta, hogy semmi érdeme nincs, amiért Isten megdicsérhetné, és kétségbeesetten kiáltott: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!

Nem hasonlította magát másokhoz. Bűntudattól megsemmisülten állt ott, mintha csak egymaga volna

Isten előtt. Nem volt más vágya, csak a bocsánat és a béke. Csak egyet tudott felhozni önmaga védelmére: Isten irgalmát. És áldást kapott. A farizeus nem érezte magát bűnösnek, ezért a Szentlélek nem munkálkodhatott benne. Krisztus csak azt az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös. A vámszedő imáját Isten meghallgatta, mert nem önmagában, hanem egyedül a Mindenhatóban bízott. Amit önmagában látott, azért csak szégyenkezhetett. Akik Istent keresik, azoknak így kell látniuk önmagukat.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 101., 105. o.)

– Miért hasonlítják az emberek magukat egymáshoz? Helyesen teszik ezt?

– Honnan tudhatjuk, hogy hibáztunk, valamilyen bűnt követtünk el?

– Mi szükséges ahhoz, hogy mi is részesülhessünk Isten megbocsátó kegyelmében?

Imádkozzunk azért, hogy Isten mutassa meg a bűneinket, és segítsen, hogy ne legyünk elbizakodottak!

2009. november 29., vasárnap

A MEGBOCSÁTÓ KEGYELEM

A tékozló fiú példázata

Olvassuk el Lukács evangéliuma 15,11–24 verseit!

Ez a példázat azt mutatja be nekünk, hogyan bocsát meg Isten a bűneit megbánó embernek. A tékozló fiú nagy fájdalmat okozott atyjának, amikor hálátlanul elhagyta a szülői házat. Az apa mégsem haragudott rá, hanem várta a hazatérését. Amikor a fia lerongyolódva megjelent, elébe futott, és szeretettel átölelte. Nem tett neki szemrehányást, visszafogadta, és nagy ünnepséget rendezett. Fia visszatérését örömmünnepek tartotta. Ilyen a mennyei Atya szeretete minden bűnbe tévedt gyermeke iránt.

„A szerető Isten még mindig sóvárog a tőle elfordult ember után. Mindent megkísérel, hogy visszahozza az atyai házba. A tékozló fiú nyomorult állapotában magába szállt. Megtört az a megtévesztő befolyás, amellyel Sátán fogva tartotta. Meglátta, hogy szenvedése saját oktalanságának a következménye. Otthagytta a disznónyáját, a moslékot, és hazaindult. A gyengeségtől remegve, az éhségtől bágyadtan igyekezett hazafelé. Amikor a vidám, meggondolatlan ifjú kilépett atyja kapuján, még csak nem is álmodta, milyen fájdalom és sóvárgás mardossa atyja szívét. Amikor féktelen társaival együtt táncolt és dőzsölt, nem gondolt arra az árnyra, amely otthonára borult. És most, amikor fáradtan haladt az úton hazafelé, nem tudta, hogy valaki figyel, jön-e már. S amikor még távol volt, az atya észrevette. Megegett rajta a

szíve, és odafutván, a nyakába borult, melegen ölelte magához. Így fogadta fiát. Az atya nem akarta, hogy fiát nyomora és rongyai miatt megvetés érje. Saját válláról vette le a díszes köntöst, beborította vele a lesoványodott fiút, aki elzokogta bűnbánatát: »Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam.« Az atya magához szorította és hazavezette. Nyughatatlan fiatalóságában a tékozló fiú könyörtelennek és szigorúnak tartotta atyját... Akinek azonban Krisztus szeretete megnyitotta a szemét, az meglátja, hogy Isten könyörülő Úr, nem zsarnok, hanem Atya, aki vágyik magához ölelni bűnbánó fiát. A példázatban nem olvassuk, hogy a tékozló fiút gúnyos megjegyzés vagy szemrehányás érte volna a bűnei miatt. Érezte, hogy az atya örökre megbocsátotta és elfelejtette múltját. Isten is ezt mondja a bűnösnek: »Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet.« (Ésa 44,22)” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 135. o.)

– Gondolkozzunk el azon, hogy miben hasonlítunk a példázatban szereplő fiúhoz?

– Bármilyen súlyos bűnt követ el valaki, bűnbánata után azt is megbocsátja Isten?

– Ha valaki tőled őszintén bocsánatot kérne, mit mondanál neki?

Imádkozzunk azért, hogy Isten kegyelmét mindig megbecsüljük, és el tudjuk hinni, hogy Ő megbocsátja megvallott bűneinket!

2009. november 30., hétfő

A KEGYELEM ÜDVÖSSÉGRE VEZET

Zákeus története

Olvassuk el Lukács evangéliuma 19,1–10 verseit!

„Zákeust, a fővámszedőt polgártársai megvetették, mert rangja és vagyona gyűlölt hivatásának eredménye volt. A vámszedő név egyet jelentett az igazságtalansággal, zsarolással. Zákeus mégsem volt teljesen érzéketlen csaló, mint amilyennek tartották. A világias és büszke magatartás mögött az isteni befolyásra érzékeny szív rejtett. Zákeus hallott Jézusról. Már szélteben-hosszában elterjedt annak a valakinek a híre, aki olyan kedvesen, udvariasan bánt a számkivetettekkel. A fővámszedőben vágy ébredt a jobb élet után... Ismerte az Írásokat, és meg volt győződve róla, hogy mindaz, amit tesz, helytelen. Most, amikor közvetítették számára a Jézus szavait, úgy érezte, hogy ő is bűnös Isten szemében. Amit Jézusról hallott, az mégis reményt gyújtott a szívében. Számára is

lehetséges a bűnbánat, az élete megváltoztatása, hiszen nem vámszedő-e az új tanító egyik leghűségesebb tanítványa is? Zákeus azonnal új meggyőződése szerint cselekedett, s elkezdte kártalanítani azokat, akikből mindaddig hasznot húzott. Ily módon már kezdett visszafelé haladni az úton, amikor elhangzott a hír, hogy Jézus megérkezett Jerikóba. Zákeus mindenáron találkozni akart Vele. Kezdte felismerni, milyen rögs ösvény áll előtte, ha vissza akar fordulni a rossz útról. Félreértik, gyanakodva, bizalmatlanul fogadják a hibái kijavítására irányuló erőfeszítést – ezt nehéz volt elviselni. A fővámszedő látni szeretne volna azt, aki a szavaival reményt ültetett a szívébe. (...) A sokaság félreállt, és Zákeus, mintha álomban járna, mutatta az utat háza felé. Zákeust lenyűgözte, ámulatba ejtette, elnémította Krisztus szeretete és kegyelme, hogy lehajolt hozzá, a méltatlanhoz. Újonnan megtalált Mesteréhez fordulva nyilvánosan akart bűnvallomást tenni, bűnbánatra jutni. A sokaság színe előtt »Zákeus... előállván, mondta az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négyannyit adok helyébe. Mondta pedig neki Jézus: Ma lett üdvössége ennek a háznak! Mivelhogy ő is Ábrahám fia.« Mielőtt Zákeus megpillanthatta volna Krisztust, már elkezdte a munkát, amely igaz bűnbánónak mutatta be őt. Megvallotta bűnét. Engedett a Szentlélek meggyőzésének, és elkezdte megvalósítani a hajdani Izraelnek és egyben nekünk is megírt igék tanítását. Zákeusnak ezt mondta a Megváltó: »Ma lett üdvössége ennek a háznak!« Nemcsak Zákeust áldotta meg az Úr, hanem egész háznépét is. Krisztus Zákeus otthonába ment, hogy az igazságra tanítsa mindnyájukat. A rabbik és a hívők megvetése kizárta ezt a családot a zsinagógákból, most viszont egész Jerikóban a legkiváltságosabb ház volt az övék. Saját otthonukban gyűlhetek az isteni Tanító köré, és hallgatták az élet igéit. Akkor nyerjük el az üdvösséget, amikor elfogadjuk Krisztust személyes Megváltónknak. Zákeus nem csupán vendégként fogadta otthonába Jézust, hanem mint aki a lelke templomában fog lakozni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 465–467. o.)

– Gondolkozzunk el azon, hogy mi volt az, ami Zákeus életét ennyire megváltoztatta?

– Miért nehéz megváltoztatni a rossz tulajdonságainkat?

– Most, amikor Jézus nem jár itt közöttünk, hogyan fogadhatjuk be Őt az otthonunkba?

– Mit jelent az, hogy valaki elnyerte az üdvösséget?

Imádkozzunk azért, hogy hozzánk is betérhessen az Úr Jézus, aki mindenki szívének ajtaján zörget, és bebocsátásra vár! Kérjük, hogy segítsen megváltoztatni azokat a dolgokat, amiket helytelenül tettünk!

2009. december 1., kedd

AKI VISSZAUTASÍTOTTA A KEGYELMET

A gazdag ifjú története

Olvassuk el Máté evangéliuma 19,16–22 verseit!

Jézus egy alkalommal édesanyákkal beszélgetett. Meggyógyította beteg gyermekeiket, és megáldotta őket. Ennek a jelenetnek tanúja volt egy gazdag fiatalember is. Láttá, milyen szeretettel fordul Krisztus a többiek felé, és szeretet ébredt benne a Megváltó iránt. Bízott benne, hogy Jézus hasonlóképpen tud segíteni rajta is, és feltette azt a kérdést, amire már régóta kereste a választ: „Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?...” „Tartsd meg a parancsolatokat” – hangzott Jézus válasza.

Ez a fiatalember kiskorától fogva engedelmes szeretett volna lenni. Nem feledkezett el Isten törvényeiről, és igyekezett azok szerint cselekedni. Nem lopott, nem hazudott, és a szüleit is tisztelte. Mindenben becsületes volt, és óvakodott attól, hogy bárkivel is rosszat tegyen. A többiek jó embernek tartották, ő azonban érezte, hogy valami hiányzik az életéből. Közben arra törekedett, hogy minden parancsolatot megtartsa, két dologról elfeledkezett. Először is azt gondolta, hogy engedelmissége alapján Isten biztosan üdvözíteni fogja. Már nem az Úr kegyelmében bízott, hogy Isten megbocsátja a bűneit és megajándékozza az örök élet lehetőségével, hanem abban, hogy ő maga jó és igazságos ember. Másrészt csak arra figyelt, hogy soha egy parancsolatot se szegjen meg. Ne vegye el a másét, ne mondjon tiszteletlen szavakat, ne tegyen olyat, amit a törvény tilt. Habár jó az, ha valaki gondosan figyel mindezekre, de Jézus rámutatott, hogy ebben a viselkedésben van még hiba. Mert nemcsak arra kell törekednünk, hogy ne tegyünk rosszat másokkal, hanem arra is, hogy helyette jót tegyünk, segítsük a másikat. Krisztus erre hívta fel a gazdag ifjú figyelmét: „Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben – s gyere, és kövess engem!”

Amikor az ifjú ezt a választ meghallotta, elszomrodott. Becsülte ugyan az embereket, de a pénzét még náluk is jobban szerette. Mások megsegítéséért ekkora áldozatot vállaljon?! Legyen szegény, hogy ezzel tegyen jót másokkal? Hogy neki legyen rosszabb mások kedvéért? Nem, ez túl sok – gondolta. Ennyire nem szerette őket. Nem bízott Istenben, hogy Ő az új helyzetben is megsegítené, ezért amikor Jézus felajánlotta, hogy választhat a földi kincs és az örök élet között, sajnos az előbbi választotta.

Isten azt szeretné, hogy ne a gazdag ifjú példáját kövessük. Ha bármit jobban szeretünk Istennél, ak-

kor nem mehetünk be az örök országba. Isten szeretetre méltó, hiszen jóságos, kegyelmes és megbocsátó – ezért ha jól elgondolkodunk rajta, bizony beláthatjuk, hogy ez a kérése csak javunkra van.

– Milyen volt a gazdag ifjú élete? Szerette-e Isten parancsait? Hogyan viszonyult az emberekhez? Mennyire szerette őket?

– Miért szomorodott el Jézus kérésén? Túl nehezet kért tőle a Megváltó?

– Mit kapnak Istentől azok az emberek, akik a saját pénzükkel is segítik a szegényeket?

– Szerinted örült volna Jézus annak, ha ez a fiatal ember a tanítványává lesz?

Imádkozzunk azért, hogy jobban tudjuk szeretni Jézus Krisztust, mint a kényelmünket! És tudjunk segíteni olyanoknak, akik nálunk szegényebbek. Ha ezt tesszük, akkor mi is Jézus tanítványai leszünk.

2009. december 2., szerda

ISTEN KEGYELME MEGVÁLTOZTATJA A JELLEMÜNKET

János apostol élete

Olvassuk el Lukács evangéliuma 9,52–56 verseit!

„Az a parancsolatunk is van Ötőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga atyjafiát is.” (1Jn 4,21) János apostol Jézus egyik legkedvesebb tanítványa lett. Nem azért, mert a Mester kivételezett vele, hanem mert az apostolok közül János volt a legnyitottabb Krisztus szeretetének befogadására. Gyermeki hittel fogadta Jézus tanításait. Mindig Mestere közelében szeretett volna lenni. A tanítványok közül ő ragaszkodott a legjobban Jézushoz. Azonban János sem volt jobb a többiekénél. Erőszakos és harcias természete többször is bajba sodorta. Amikor úgy érezte, hogy igazságtalanság érte, ingerült lett és méltatlankodni kezdett. Ez történt azon a napon is, amikor Szamaria vidékén jártak. Hosszú út volt már mögöttük, rájuk sötétedett, és az egész napi gyaloglástól mindenki elfáradt. Bölcs megoldásnak tűnt, hogy szállást kérnek a legközelebbi faluban. Igen ám, de kérésüket az ott lakók elutasították. Szerinted János hogyan fogadta ezt a hírt? Megadóan, szó nélkül indult tovább a többiekkel együtt egy másik falu felé? Bizony nem. Amikor meghallotta a választ, nagyon megharagudott! Legszívesebben bosszút állt volna a falubelieken. Szerinte a legigazságosabb az lett volna, ha tűz pusztítja el a falut. Ugye, mennyire nem volt szeretetteljes abban a helyzetben? Lobbanékony természete miatt őt és

testvérét, Jakobot a „mennydörgés fiainak” nevezte el Jézus. Ám amikor Krisztus valamiért megfeddte Jánost, ő nem sértődött meg. Nyitott szívvel hallgatta még akkor is, amikor a hibáira mutatott rá. Tanácsait elfogadta, és arra törekedett, hogy megváltozzon.

Jézus három és fél éves tanítói szolgálata alatt János mellette volt. Napról napra látta, milyen szeretettel fordul Mestere a beteg és elgyötört emberek felé. Sőt azok felé is, akik a saját hibájukból kerültek rossz helyzetbe, vagy éppen Jézus ellenségei voltak – János számára ez tűnt a legérthetetlenebbeknek. Krisztus nem akart bosszút állni a kérését elutasító szamariai falun sem, pedig neki is jólesett volna már lepihenni a fárasztó nap után. Harag és sértődés nélkül indult tovább a több kilométerre levő újabb település felé.

Amikor János látta Jézus tetteit, hallotta tanításait, feltárult előtte Mestere gondolkodásmódja. Krisztus életét figyelve János arra is rádöbbsent, hogy ő viszont nem olyan szeretetteljes, engedelmes, önzetlen, segítőkész és megbocsátó, mint Jézus, hanem türelmetlen, haragtartó, önző. Fájdalmas volt beismernie ezeket, azonban Jézus megbocsátó, szerető magatartása megnyugtatta: Isten nem veti el őt ezért, hanem éppen Ő az, aki végbeviszi, hogy megváltozzon. Így indult el János apostol a fejlődés útján, és az Úr olyanná formálta, amilyen szeretett Mestere: önzetlenné, segítőkésszé és szeretetteljessé.

– Milyen volt János apostol jelleme, amikor Jézus tanítványa lett? Milyen történet támasztja ezt alá? Hogy hívta őt Jézus? Igaza volt, hogy így nevezte?

– Haragudott ezért Jézus? Hogyan ismerte fel János a saját hibáit?

– Miért nem keseredett el ez a kedves tanítvány, amikor kritika érte?

– Hogyan győzte le indulatos és méltatlankodó természetét János?

– Sikerülhet ez másnak is? Milyen tanácsot adnál ehhez?

Imádkozzunk azért, hogy észrevegyük Isten felénk irányuló szeretetét! Ő nem úgy szeret, hogy elhallgattassa hibáinkat. Megmutatja azokat, bűnbánatra vezet, megbocsát, és segít megváltozni. Nem szeretné, hogy mindig feszültek és idegesek legyünk.

2009. december 3., csütörtök

ISTEN KEGYELME HÁLÁRA INDÍT A TÍZ LEPRÁS TÖRTÉNETE

Olvassuk el Lukács evangéliuma 17,12–19 verseit!

A lepra – vagy más néven bélpoklosság – az egyik legrettenetesebb betegség volt. Az ilyen betegnek el kel-

lett hagynia a családját, és egy olyan telepre kellett költöznie, ahol a hozzá hasonlók éltek. Többé nem ölelhette meg szeretteit, nem élhetett közöttük. Ha bármerre ment, kiáltásával figyelmeztetnie kellett az egészségeseket, nehogy véletlenül a közelébe kerüljenek. Évekig, évtizedekig ez volt a betegek sorsa, a gyógyulásra semmi esélyük nem volt.

Jézus földi életén keresztül az emberek megtapasztalhatták Isten hatalmát. Nem volt olyan betegség, amiből ne tudta volna kigyógyítani azt, aki hozzá fordult segítségért. Bénákat, csonkákat gyógyított meg, sőt még halottakat is feltámasztott. Azok is reménykedni kezdtek, akik korábban úgy gondolták, hogy számukra már nincs segítség.

Egy alkalommal tíz leprás ment oda Jézushoz, és kérték, hogy segítsen rajtuk. Ő nem azonnal tett csodát, hanem megkérte őket, hogy induljanak el a papokhoz. És út közben egyszer csak kisimult a bőrük, és a foltok eltűntek róluk! Nagy volt az örömük! Csodálkozva nézték egészséges testüket, és a papok is gyógyultnak nyilvánították őket. Milyen boldogság költözött a családjukba! Feleségük, gyermekeik, szüleik szinte nem is akartak hinni a szemüknek! Barátaikat is meghívták, s megünnepezték visszatérésüket. A nagy öröm közepette egy fontos dolgról azonban szinte mindegyikük elfeledkezett.

Csak egy pogány, Szamariából való ember ment vissza Jézushoz, és köszönte meg a gyógyulást. Bár mind a tízen megszabadultak a leprától, de szívében csak egyikük tisztult meg. Jézus így szólt hozzá: „Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.”

„Mennyien teszik ugyanezt ma is! Isten szüntelenül munkálkodik, szakadatlanul árasztja javait az emberekre. Meggyógyítja a betegeket, és olyan veszélyekből szabadít meg bennünket, amelyekről nem is tudunk. Mennyei angyalokat bíz meg, hogy őrizzenek minket a szerencsétlenségtől, sokak szíve mégis érzéketlen marad. A menny minden kincsét odaadná az ember megmentéséért, aki mégsem törődik Isten nagy szeretetével. Hálátlanságával bezárja szívét az Úr kegyelme előtt. Nem vesz tudomást a kapott ajándékokról.

Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát az emlékezetünkben tartjuk. Így erősödik a hit. Több bátorítás rejlik a legkisebb áldásban, amelyet Istentől kaptunk, mint megannyi beszámolóban, amit mások hitéről és tapasztalatairól olvasunk. Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, és az Úr dicsősége meglátja rajta. Jusson eszünkbe akkor Isten szeretete, gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokasága. Izrael népéhez hasonlóan állítsunk emlékköveket, és írjuk rájuk, mit tett értünk Isten. Amikor átgondoljuk, hogyan törődött velünk, szívünk megtelik hálával, és ezt mondjuk: »Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? Az Úr iránt való fogadásomat megadom.« (Zsolt 116,12. 14.)” (Ellen G. White: *Jézus*

élete, 287. o.) Krisztus nem kért fizetséget, nem várt viszonzást. Ő ma is ingyen adja kegyelmét, bűnbocsánatát, amelyre akkor sem tudnánk rászolgálni, ha akarnánk. Köszönetünket azzal fejezhetjük ki, ha hálasak vagyunk jóságáért. Ha valaki igazán értékeli a kapott segítséget, az meg is köszöni.

– Milyen élet várt arra, aki leprás lett? Számíthatott az akkori orvosok segítségére?

– Ma is vannak gyógyíthatatlan betegek? Egyedül ki tud segíteni rajtuk?

– Mi történt a tíz leprással? Szerinted örültek annak, hogy Jézussal találkoztak?

– Miből derült ki, hogy csak egyikük értékelte igazán a kapott segítséget?

– Téged tanítottak arra, hogy köszönd meg, ha valami jót kapsz? Miért teszik ezt a felnőttek?

Imádkozzunk azért, hogy emlékezetünkben tartsuk azokat a jó dolgokat, amelyeket Istentől és a szüleinktől kaptunk! Mondjunk ezért köszönetet, dicséretet és hálát annak, aki kegyelmes volt hozzánk és megsegített bennünket!

2009. december 4., péntek

ISTEN GONDOSKODIK RÓLUNK

A csodálatos halfogás története

Olvassuk el Lukács evangéliuma 5,1–7 verseit!

„Hajnalodott a galileai tenger felett. A tanítványok, az egész éjszakai eredménytelen munkától kimerülten, még halászhajóikon voltak a tavon. Jézus odament, hogy egy csendes órát töltsön a vízparton... Ám az emberek hamarosan gyülekezni kezdtek körülötte. Eközben a tanítványok partot értek. Jézus belépett Péter csónakjába, s megparancsolta neki: egy kicsit evezzen beljebb a parttól. Így mindenki jobban láthatta és hallhatta Jézust. (...) Beszéde végeztével Péterhez fordult, és azt mondta neki, hogy evezzen beljebb a tengerre, s vesse ki a hálót. Péter azonban csüggedt volt, hiszen egész éjjel semmit sem fogott. Magányos óráiban Keresztelő János sorsára gondolt, aki elhagyottan sorvadt a börtönben. Jézusra és követőire gondolt, a sikertelen júdeai küldetésre, a papok és írástudók rosszindulatára. És még a foglalkozása is cserbenhagyta. Amint üres hálót nézte, sötétnek és riasztónak látta a jövőt. Így válaszolt Jézusnak: »Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit, mindazáltal a Te parancsolatra kivettem a hálót.« (Lk 5,5) Simon és testvére leengedték a hálót. S amint megpróbálták behúzni, olyan rengeteg volt benne a hal, hogy a háló szakadozni kezdett. Jakabot és Jánost is segítségül kellett hívniuk. Ami-

kor a zsákmány biztonságban volt, mindkét csónakot annyira megterhelte, hogy majdnem elsüllyedtek. Péter azonban nem gondolt sem a hajóra, sem a rakományra. Ez a csoda minden eddigénél jobban kinyilatkoztatta előtte az isteni hatalmat. Jézusban meglátta az egész természet irányítóját.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 195–197. o.)

Mennybemenetele után Jézus visszavette isteni hatalmát. Tanítványainak ezt mondta: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mt 28,18) Ha fizikai vagy lelki segítségre van szükségünk, jusson eszünkbe ez a történet. Forduljunk mi is úgy Megváltónkhoz, mint akinek van hatalma gondoskodni rólunk. Nem azért segít nekünk, mert megérdemeljük. Vétkeink miatt mindannyian méltatlanok vagyunk erre a segítségre. Őnála azonban mégis – az Ő nagy kegyelméből – mindig készen van a segítség.

- Miért ment Jézus a galileai tengerhez?
- Miért volt Péter szomorú, amikor az ő hajójából tanította Krisztus az embereket?
- Mi volt a Megváltó célja a csodálatos halfogással?
- Megértette-e Péter a történeteket? Honnan lehet ezt tudni?
- Mit jelent az, hogy Isten az Ő kegyelméből gondoskodik rólunk?

Kérjük Istent a szomorúság óráiban, hogy vidámitson meg bennünket! Ő jó, és jót akar nekünk. Látja, ha elcsüggedünk, és odajön hozzánk, amikor a legnagyobb szükségünk van erre.

2009. december 5., szombat

A KEGYELEM ÁLTAL SZOLGÁLHATUNK ISTENNEK

Pál apostol szolgálata

Olvassuk el a Timótheushoz írt első levél 1,12–16 és a Korinthusiakhoz írt első levél 15,9–10 verseit!

Pál apostol mindkét vallomásából kiderül, hogy méltatlannak tartotta magát Isten kegyelmére. Soha nem tudta elfelejteni, hogy tudatlanságában üldözte a keresztyényeket, és istenfélő emberek halálához is hozzájárult. Ezért tartotta magát a bűnösök közül elsőnek, és a legkisebbnek az apostolok közül. Hálás volt a szíve azért, hogy Krisztus megszólította őt, és megállította a kárhózatba vezető úton. Tudta, hogy Isten nem az ő jó cselekedetei miatt munkálkodott érte, hanem azért, mert őt is szerette. Ezért minél több embertársának el akarta mondani: Krisztus mindenkit boldog, szolgáló életre szeretne vezetni. „Megtérése napjától Pált egyetlen vágy lelkesítette: embertársai segítségére

akart lenni, hogy a názáreti Jézusban felismerjék az élő Isten Fiát, akinek hatalma van átalakítani és megjobbítani az életüket. Életét maradéktalanul annak az egyetlen célnak szentelte, hogy a Megfeszített szeretetét és hatalmát szemléltesse. Nemes, részvételtjes szíve minden emberért dobogott. Önmagáról ezt mondta: »Én mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseneknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.« (Rm 1,14) A dicsőség Ura iránti szeretete volt magatartása alapja és cselekedeteinek mozgatója. Boldogan tudott lemondani saját kényelméről is.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fej.)

Pál örömmel dolgozott másokért. Egy alkalommal ezt mondta testvéreinek: „De semmivel sem gondolok, még az életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól.” (Ap csel 20,24)

Amikor megaláztatást, üldözést, nélkülözést kellett szenvednie, akkor sem háborgott vagy kesergett. A filippi börtönben társával együtt dicséretet énekelt azért, hogy Krisztus követőjeként a Megváltó sorsában részesül. Példaadása a börtönört és családját is megtéréshez segítette (Ap csel 16,23–33). Örömteli szolgálata nyomán sok ember ismerte meg Krisztust. Milyen boldog lesz Pál, amikor azokkal az emberekkel találkozik a mennyországban, akiket az Úrhoz vezetett! Az emberek sokféle ajándékot kapnak Istentől, de nem mindenki veszi észre ezeket. Lehet, hogy a szüleid is el tudnák mondani, mit kaptak Istentől. Amikor valakitől valami jót kapunk, fontos, hogy a képességeinkhez mérten viszonyozzuk is. Így nemcsak önző módon kapni akarunk majd mindig, hanem megtanulunk másoknak örömet szerezni. Keressük azokat az alkalmakat, amikor Istentől kapott ajándékainkat, képességeinket mások szolgálatára használhatjuk fel. Ma is nagyon nagy szükség van a gyülekezetben és az Istent nem ismerő emberek között olyan „munkásokra”, mint Pál apostol. Akik nem azért szolgálnak az Úr Jézusnak, mert ezt kérik tőlük, hanem mert szívből szeretik Őt.

- Miért tartotta magát Pál a bűnösök között elsőnek? Szerinted miért szereti Isten az ilyen embert is?
- Mire készítette őt saját, Istennel szerzett tapasztalata és hálája?
- Milyen szolgálatot fogad örömmel Jézus a gyerekektől és felnőttektől?
- Milyennek tartod azt az embert, aki csak elfogadni szeret, de másoknak örömet szerezni nem?
- Hogyan munkálhatja Isten a mi életünkben is azt, hogy képességeinkkel Őt szolgálhassunk a környezetünkben?

Kérjük Istent arra, hogy segítsen észrevenni Tőle kapott ajándékainkat, szeretetét és kegyelmét! Mutassa meg nekünk, hogy mikor, hol és mit tehetünk mások örömeire és áldására!